

Якраз в пору

Джулієнн Тенні Доман
(Грунтується на справжніх подіях)

“Слухняним завжди буду я, бо усіх люблю” (Збірник дитячих пісень, с. 71).

Дзвони-и-и-к!

Тоні усміхнувся, встаючи з-за парти. Нарешті настала перерва!

Інші діти пробігли повз нього на майданчик, але Тоні затримався. Він чекав на Шона. Шон був новеньким у класі. Можливо, вони могли би пограти разом.

“Гей, Шоне!— вигукнув Тоні.—Тобі подобається баскетбол?”

“Подобається? Я його дуже люблю!”— сказав Шон.

“Чудово,— Тоні усміхнувся.— Ходімо! Пограємо!”

Тоні і Шон провели всю перерву разом: вони вели м'яч, віддавали паси і закидали м'яч у кільце.

“Це було весело!— сказав Тоні, коли вони поверталися до класу.— Ти добре граєш”.

“Дякую,— сказав Шон.— Весело грати з людиною, яка любить баскетбол так само, як і я!”

Після цього Тоні і Шон щодня на перерві грали у баскетбол. Вони придумували і відпрацьовували різні способи гри і вдосконалювалися у веденні м'яча. Тоні подобалося чути *свист* у кільці, коли м'яч проходив через сітку.

“Тримай!”— гукнув Тоні. Він передав м'яч Шону. Шон упіймав і підстрибнув угору. Тоні помітив, що на одному з черевиків у Шона звисала відірвана підошва.

М'яч відскочив від краю кільця. “А, майже,— сказав Тоні.— Гарна спроба!”

“Дякую,— сказав Шон.— Думаю, я міг би грати трохи краще, якби не мої черевики”. Сміючись, він підняв носок черевика, щоб Тоні побачив відірвану підошву. “Мені куплять нові, як тільки тато знайде нову роботу”.

Тоні усміхнувся. “Але якщо у тебе будуть нові черевики, ти щоразу виграватимеш у мене!— пожартував він.— У мене не буде шансу!”

Коли Тоні прийшов додому того дня, він думав про Шона, який ішов додому з відірваною підошвою. Тоні знав, що в таких черевиках важко не лише грати у баскетбол. Скоро похолодання, і у Шона будуть мерзнути ноги! Тоні думав, чи може він якось допомогти.

“Готуєшся спати?”— тато спитав Тоні пізніше того вечора.

“Так,— сказав Тоні.— Я лише думаю. Ти знаєш мого друга Шона, з яким я граю на перерві у баскетбол? Його черевики зносилися. Йому потрібно чекати, доки його тато не знайде роботу, щоб йому придбали нові. Я б хотів якось допомогти йому”.

“Чудова ідея,— сказав тато.— Чому б нам не помолитися?

Я знаю, що Небесний Батько допоможе тобі зрозуміти, що ти можеш зробити”.

Тоні кивнув і став навколішки помолитися з татом.

Наступного ранку, коли Тоні збирався до школи, він помітив дещо у себе в шафі. Це була пара нового спортивного взуття, яке залишилося від його старшого брата! Тоні не носив його, тому що воно було ще трохи завеликим. Він зовсім про нього забув!

“Цікаво, чи підійдуть вони Шону?”— подумав Тоні. Він поклав взуття у рюкзак, застібнув його і поспішив до школи.

“Привіт!— Тоні підійшов до Шона і подав йому черевики.— Я знайшов їх у себе в шафі. Вони мені завеликі, і я подумав, чи не підійдуть вони тобі”.

“Клас. Дуже дякую!— Шон узув їх і зав'язав шнурки.— Вони саме на мене!”

Тоні почувався щасливим. Він знав, що Небесний Батько почув його молитву про те, як допомогти його новому другові. “Давай наввипередки побіжимо на баскетбольний майданчик!” ●

Автор живе в штаті Юта, США.

ІЛЮСТРОВАНО МАЙКОМ ДІЗОМ